

halveret ved det sidste Valg, fremdeles er Venstremænd, der, for saa vidt det skulde vise sig, at Partiet gaar omtrent lige lukket over i Socialdemokratiet, vil vende tilbage til Venstres gamle Rækker, hvor de har været før, at der altsaa vil ske en lignende Bevægelse som den, der fandt Sted i 1920, hvor Tusender af Vælgerhæren gik over til Venstre. Det vil imidlertid vise sig i den kommende Tid, hvad der i saa Henseende vil ske, og vi afventer det, som sagt, med stor Sindsro.

Jeg vil haabe og tro, at den Politik, som den nuværende Regering har ført i de sidste to Aar, vil holde sig et Stykke Tid her i Landet, og jeg tror, at der er saa stor Klogskab indenfor det konservative Folkeparti, at det ikke vil nytte, selv om man fra Oppositionens Side nok saa meget anraaber dette Parti. Jeg har allerede nævnt, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg forleden næsten var Fortvivlelsen nær, da han henvendte sig til det konservative Folkeparti. Man finder ogsaa betegnende Udtalelser i radikale Blade. Jeg skal blot oplæse en ganske enkelt lille Notits, som stod i et førende radikalt Blad for nogen Tid siden, den er netop henvendt til det konservative Folkeparti i Anledning af en lille Skærmydsel imellem Formanden for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Pitzner, og det ærede Medlem Hr. Holstein. Det radikale Blad udtaler følgende:

„Hr. Pitzner fortæller os nu, at det er et *Gruppe-Anliggende*, hvad der sker med Grev Holstein. Gruppe-Anliggende, nej, Hr. Holstein har saa vist ikke *noget* at frygte. Snarere er det maaske *Gruppen*, der har Grund til at overveje, hvorledes dens Vælgere i Længden vil bedømme det Vornedskab paa Sjæl og Legeme, som den har hengivet sig til, og som bestaar i under noget, som kaldes et Førerskab, at sige ja og Amen til alt, hvad Hr. Madsen-Mygdal finder er god Agrarpolitik, og i at tie stille og om fornødent tage Mundkurv paa, hvor haardt end Træskoene tramper.“

Jeg tror, det er en ret betegnende Udtalelse, og jeg har taget den med som et Bevis for, at ikke alene fra socialdemokratisk Side, men ogsaa fra radikalt Side bliver man mere og mere ivrig for at overbevise det konservative Folkeparti om, at det af Hensyn til Partiets fremtidige Eksistens aldrig nogen Sinde kan gaa at fortsætte Samarbejdet med den nuværende Regering og det nuværende Venstre.

L. Rasmussen: Den Tale, hvormed den højtærede Finansminister indledede Debatten her, var uhyre stilfærdig, og der er jo ogsaa god Grund til ikke at stemme Tonen alt for højt op. Hvis man f. Eks. vil se paa, hvad den højtærede Finansminister sagde i sin Finanslovtale i Efteraaret 1919, da han talte til Finansminister Brandes om det uforsvarlige i at blive ved at gøre Statslaan, kan jeg forstaa, at der er Grund for ham til i Dag at stemme Tonen noget ned. Naar derefter Venstres Ordfører begyndte at tale om den nervøse Opposition og saakom med en lang Række Undskyldninger for, at det var gaaet saa daarligt, som det var, i de to Aar, Venstre havde været ved Styret, var der sikkert ogsaa god Grund for ham til at give det Udseende af, at det var Oppositionen, der var nervøs, medens man tydeligt sporede Nervøsiteten hos det ærede Medlem selv. Jeg læste for nogle Dage siden den højtærede Finansministers Udtalelser fra Efteraaret 1919, hvor han erklærede overfor Finansminister Brandes, at det forekom ham at være en meget daarlig Politik at øge Statsgælden, for selv om vi „i Dag“ kunde sige, at Pengene var mindre værd, at det saaledes betød mindre, at man øgede Statsgælden, vilde der jo komme nedadgaaende Tider igen, og derfor maatte man indrette sin Politik saaledes, at man undgik en saadan Forøgelse af Statsgælden. Naar man erindrer disse Udtalelser, forstaaer man, at der maatte komme en vis Stilfærdighed over den højtærede Finansministers Udtalelser i Dag. Jeg skal ikke fordybe mig i Tal, men blot oplyse, at naar man fra Statsgælden til enhver Tid trækker den disponible Kassebeholdning, finder man, at der fra 1914 til 1920, i de seks vanskelige Aar, medens Verdenskrigen rasede, var en Stigning i Statsgælden paa 282 Mill. Kr., idet der nemlig i 1914 var en Kassebeholdning paa 28 Mill. Kr., medens den højtærede Finansminister i 1920 overtog Statskassen med en Kassebeholdning paa 312 Mill. Kr. Nu har den højtærede Finansminister i de to Aar forstaaet at forringe Status mere end den radikale Regering i de seks Aar og at forøge Statsgælden. Da Venstres Ordfører nu talte om, hvor mange ekstraordinære Udgifter der havde været, og nævnte de Statslaan, der var optaget, samt viste, hvad de var brugt til, glemte det ærede Medlem, at man i 1920 begyndte med en Kassebeholdning paa 312 Mill. Kr., og at denne i Dag er reduceret til 77 Mill. Kr. For at faa Billedet komplet maa man dog tage dette med, foruden Statsgældsforøgel-